

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 76.715 van 28 oktober 1998

A. 64.412/VI-14.339
A. 68.530/VI-13.180
A. 74.093/VI-13.832

- In zake :
1. de vereniging zonder winstoogmerk "NATIONALE FEDERATIE DER ZAGERIJEN",
 2. de vereniging zonder winstoogmerk "FEDERATION BELGE DES EXPLOITANTS FORESTIERS ET DES MARCHANDS DE BOIS DE MINE ET DE PAPETERIE", afgekort als "FEDEMAR",
 3. de naamloze vennootschap "EBRAFOR",
 4. de naamloze vennootschap "Etablissements HONTOIR J.H. et fils",
 5. de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "SOTEX BOIS",

die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Jacqueline OOSTERBOSCH,
advocaat,
boulevard E. de Laveleye 14
4020 Luik,

tegen :

1. de Provincie Namen,
die woonplaats heeft gekozen
bij Mr. Thomas DELAHAYE,
advocaat,
Tenbosstraat 32
1000 Brussel.
2. het Waals Gewest,
vertegenwoordigd door zijn
Regering.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 7 juli 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "Nationale federatie der zagerijen", de vereniging zonder winstoogmerk "Fédération nationale des exploitants forestiers et des marchands de bois de mine et de papeterie", de naamloze vennootschap "EBRAFOR", de naamloze vennootschap "Etablissements Joseph HONTOIR et fils" en de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "SOTEX BOIS" de nietigverklaring vorderen van :

1. het besluit van 10 februari 1995 van de provincieraad van Namen, waarbij voor het jaar 1995 een belasting gevestigd wordt op de exploitatie van bossen, wouden en laanbeplantingen;
2. voor zover nodig, "de beslissing tot goedkeuring" van het bewuste besluit, genomen op 3 april 1995 door de Minister van het Waals Gewest die bevoegd is voor Binnenlandse Aangelegenheden;

Gezien de respectievelijk op 12 april 1996 en 22 april 1997 ingediende verzoekschriften, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "Nationale federatie der zagerijen", de vereniging zonder winstoogmerk "Fédération nationale des exploitants forestiers et des marchands de bois de mine et de papeterie" en de naamloze vennootschap "Etablissement Joseph HONTOIR et fils" de nietigverklaring vorderen van, enerzijds, het besluit van 13 oktober 1995 van dezelfde provincieraad waarbij voor het jaar 1996 een gelijksoortige belasting gevestigd wordt en, anderzijds, het besluit van 5 november 1996 van diezelfde provincieraad waarbij voor het jaar 1997 dezelfde belasting gevestigd wordt;

Gelet op arrest nr. 55.449 van 29 september 1995 in zake A. 64.412/VI-14.339, waarbij in die zaak de vordering tot schorsing van de bestreden handelingen afgewezen wordt;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer GILLIAUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 23 december 1997 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 21 oktober 1998;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. OOSTERBOSCH, advocaat, die voor verzoeksters verschijnt, en van Mr. LAMBOT, loco Mr. DELAHAYE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van de heer GILLIAUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de provincieraad van Namen op 16 november 1994 een belastingverordening inzake de bosexploitatie heeft aangenomen, waarbij op de exploitatie van boskappingen, kaalkappingen en uitdunningen een belasting geheven werd ten belope van 5 pct. van de verkoopprijs van hout op stam of windworp;

Overwegende dat het Hof van Cassatie bij arrest van 10 november 1994 in zake KERVYN tegen de Provincie Luxemburg geoordeeld heeft dat een gelijksoortige belastingverordening, aangenomen op 2 oktober 1986 door de provincieraad van Luxemburg, een indirecte provinciebelasting vestigt die moet worden beschouwd als een "octrooi" dat niet verenigbaar is met het beginsel van de vrijheid van handel dat is vastgelegd bij artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791, noch met de economische unie waarop de nieuwe structuur van de staat berust, zoals blijkt uit de grondwetsherzieningen van 1970 en 1980 en uit de bijzondere en de gewone wet tot hervorming der instellingen van 8 en 9 augustus 1980, inzonderheid uit de bepalingen van artikel 6, § 1, VI, van die bijzondere wet, welke economische unie in de eerste plaats het vrije verkeer van goederen en productiefactoren tussen de geledingen van de Staat impliceert;

Overwegende dat de bestendige deputatie naar aanleiding van dat arrest op 9 februari 1995 aan de provincieraad voorgesteld heeft de belasting te wijzigen "om de indirecte aard ervan volledig weg te nemen"; dat de bestendige deputatie in dat voorstel inzonderheid betoogd heeft dat "in tegenstelling tot een indirecte belasting, een directe belasting geheven wordt op een toestand die uit de aard van de zaak blijvend is, stabiel is, zich opnieuw kan voordoen, zich elk jaar kan herhalen zodanig dat die toestand aanleiding kan geven tot een periodiek vernieuwde belasting ten laste van

dezelfde belastingplichtigen", dat "doordat een normaal bos zo samengesteld is dat het een oneindig aantal gelijke hoeveelheden exploiteerbaar hout oplevert, bij gelijke tussenpozen, zo veel mogelijk alle jaren, dus overwogen kan worden een directe belasting te heffen op de bosexploitatie" en dat die belasting dus, elk jaar, aan de exploitanten kan worden aangerekend, "namelijk degenen die voor hun rekening de boskappingen verrichten of doen verrichten en eventueel windworp binnenhalen of doen binnenhalen", op basis van de hoeveelheden gekapt hout of windworp die het voorgaande jaar binnengehaald zijn; dat ze onderstreept heeft dat niet elke kapping of elk inhalen uiteindelijk belast zou worden, maar "de uitoefening van een beroep", zodat de belasting "van dezelfde aard zou zijn als de bedrijfsbelasting die op de bedrijven geheven wordt zonder dat rekening gehouden wordt met de winsten die ze maken";

Overwegende dat de provincieraad op zijn vergadering van 10 februari 1995 een besluit vastgesteld heeft waarbij hij, enerzijds, zijn voormelde belastingverordening van 16 november 1994 opgeheven heeft en, anderzijds, de belastingverordening aangenomen heeft die de eerste handeling is die met het eerste beroep bestreden wordt en in verband waarmee de Minister van het Waals Gewest, bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden - wiens beslissing de tweede handeling is die met dat beroep bestreden wordt - heeft medegedeeld dat hij tegen die verordening geen bezwaren maakte die de nietigverklaring ervan konden meebrengen; dat die nieuwe verordening van 10 februari 1995 in het bestuursmemoriaal van de provincie van 9 mei 1995 bekendgemaakt werd; dat ze in de volgende bewoordingen gesteld is :

" Provinciebelasting 1995 op de exploitatie van bossen, wouden en laanbeplantingen.

Artikel 1 : Met ingang van 1 januari 1995 wordt voor een termijn van één jaar die verstrijkt op 31-12-95 ten voordele van de provincie Namen een jaarlijkse rechtstreekse belasting op de exploitatie van bossen, wouden en laanbeplantingen geheven (met uitzondering van de beplantingen die elkaar snel afwisselen) op het grondgebied van de provincie Namen, zonder dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen verkocht hout en hout dat persoonlijk voor handels- of industriële doeleinden wordt geëxploiteerd door de eigenaars, bezitters, erfpachters, opstalhouders of vruchtgebruikers en zonder dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen bossen die eigendom zijn van private of publiekrechtelijke personen (Staat, gemeenschappen, gewesten, provincies, gemeenten, OCMW's of kerkfabrieken).

Onder exploitatie van bossen, wouden en laanbeplantingen zoals bedoeld in het eerste lid van deze verordening wordt verstaan iedere activiteit met betrekking tot het vellen van hout op stam en het binnenhalen van windworp.

De belasting is verschuldigd door de exploitant, namelijk iedere natuurlijke of rechtspersoon, die eigenaar is van de bossen of ze gekocht heeft met of zonder de grond met het oog op de exploitatie ervan, en voor rekening van wie de activiteit uitgevoerd wordt.

De belastbare grondslag is de hoeveelheid hout die bij die gelegenheid gekapt of binnengehaald is in de loop van het jaar dat voorafgaat aan dat waarnaar het begrotingsjaar genoemd wordt.

De exploitatie wordt geacht plaats te grijpen op de plaats waar de geëxploiteerde bossen zich bevinden.

Artikel 2 : De belasting wordt niet afzonderlijk, per houtkapping of inhaling van windworp, berekend, maar op basis van het geheel van alle verrichtingen die op het grondgebied van de provincie uitgevoerd zijn gedurende het jaar dat voorafgaat aan dat waarnaar het begrotingsjaar genoemd wordt.

Het bedrag van de belasting wordt vastgesteld op 6 pct. van de handelswaarde van het hout dat tijdens het referentiejaar verwerkt wordt. Een vergoeding van 5 pct. van het bedrag van de verschuldigde belasting wordt evenwel toegekend aan de belastingplichtigen die deze belasting betalen na de toezending van het in artikel 4 bedoelde verzoek tot betaling.

Onder handelswaarde wordt in deze verordening verstaan de eventuele verkoopprijs of de gemiddelde

normale koers van de exploitatieperiode, zonder dat de handelswaarde lager mag zijn dan die gemiddelde koers.

Artikel 3 : De in artikel 1 bedoelde belastingplichtigen zijn ertoe gehouden de hoeveelheden hout die verwerkt zijn in de loop van het jaar dat voorafgaat aan het aanslagjaar, aan te geven aan de dienst provinciebelastingen, rue du Collège 33 te Namen, binnen een termijn van 20 dagen die ingaat op de datum van inwerkingtreding van dit besluit. In die behoorlijk ondertekende aangifte moeten, benevens de handelswaarde, alle inlichtingen worden vermeld die een gemakkelijke controle mogelijk maken, namelijk inzonderheid het aantal kubieke meter verwerkt hout per soort en per categorie, alsmede de namen en adressen van de belastingplichtigen en de gemeenten op het grondgebied waarvan de exploitatie plaatsgegrepen heeft.

Artikel 4 : Het bedrag van de belasting dat krachtens het bovenvermelde artikel 1 verschuldigd is, dient binnen 30 dagen na de afgifte van het door het provinciebestuur toegezonden verzoek tot betaling op rekening 097-2910000-97 van het ontvangkantoor van de belastingen te worden betaald.

Artikel 5 : Na het verstrijken van die termijn worden de kohieren afgesloten en door de gouverneur uitvoerbaar verklaard. Het bestuur van de directe belastingen wordt, met toepassing van artikel 10 van de wet van 23 december 1986 en van artikel 13 van de wet van 5 juli 1871, belast met de inning en de vervolging, die uitgevoerd wordt op de wijze die bepaald is inzake directe belastingen ten voordele van de Staat, overeenkomstig artikel 239 van het besluit van 4 maart 1965.

Artikel 6 :

- a) In geval van betaling na een verzoek tot betaling, kan de belastingplichtige bij de bestendige deputatie binnen drie maanden te rekenen vanaf de datum van de betaling een schriftelijk en gemotiveerd bezwaarschrift indienen, dat afgegeven of met de post toegezonden wordt.
- b) De bezwaarschriften die ingediend worden na de afgifte van het aanslagbiljet moeten, op straffe van nietigheid, binnen drie maanden te rekenen vanaf de datum van de afgifte aan de bestendige deputatie toegezonden worden. In de twee gevallen wordt van het bezwaarschrift ontvangst bericht.

Artikel 7 : De ambtenaren en bedienden van de directe belastingen, de rijkswachters, de beëdigde bedienden van de gemeenten en van de provincie zijn gemachtigd om de overtredingen van deze verordening vast te stellen en, zelfs eigenmachtig, de processen-verbaal op te maken.

Artikel 8 : De overtredingen van deze verordening worden bestraft met een geldboete van 50 tot 200 frank of met een vervangende gevangenisstraf van drie tot acht dagen, terwijl de belasting, alsmede de kosten, nog verschuldigd blijven.

Artikel 9 : Ingeval de rechtbank een veroordeling uitspreekt, worden de strafrechtelijke geldboeten en de gerechtskosten ingevorderd door de ontvangers die met de inning van de belasting belast zijn.

De veroordeelden kunnen in de zin van artikel 143 van het koninklijk besluit van 18 juni 1853 betalen in de handen van de bedienden die in het bezit zijn van het bevel tot inhechtenisneming.";

Overwegende dat de provincieraad op 13 oktober 1995 en 5 november 1996 respectievelijk voor het jaar 1996 en voor het jaar 1997 twee nagenoeg dezelfde belastingverordeningen heeft aangenomen die de handelingen zijn die met de twee andere beroepen bestreden worden;

I. Wat betreft de verknochtheid

Overwegende dat de beroepen verknocht zijn en dat er grond is om ze samen te voegen;

II. Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A. Beroepen van de VZW's "NATIONALE FEDERATIE DER ZAGERIJEN" en "FEDEMAR".

Overwegende dat de provincie Namen in haar laatste memories verklaart dat ze een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt tegen de drie beroepen in zoverre ze ingediend zijn door de verenigingen zonder winstoogmerk "NATIONALE FEDERATIE DER ZAGERIJEN" en

"FEDEMAR", omdat "de bewuste VZW's bij het verstrijken van de termijn(en) om beroep in te stellen niet voldaan hadden aan de verplichting opgelegd bij artikel 10 van de wet van 27 juni 1921, namelijk het neerleggen op de griffie van de burgerlijke rechtbank van een lijst van al hun leden en, in voorkomend geval, het jaarlijks aanvullen van die lijst", waarbij een regularisatie achteraf daaraan niets afdoet;

Overwegende dat de bewuste verzoekende verenigingen in hun laatste memories erkennen dat ze "hun situatie pas op 8 augustus en 15 oktober 1997 geregulariseerd hebben, door de neerlegging van de lijst van hun leden op de griffie van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel"; dat ze evenwel betogen dat " ... ervan uitgegaan wordt dat een dagvaarding door een VZW die de bewuste lijst niet heeft neergelegd, ontvankelijk dient te worden verklaard, indien, vóór het sluiten van de debatten, de vereniging haar situatie "geregulariseerd" heeft en zij achteraf in haar recht hersteld wordt om zich tegenover derden op haar rechtspersoonlijkheid te beroepen - een recht dat niet kan worden uitgeoefend doordat geen bekendmaking heeft plaatsgevonden in de vorm van de neerlegging van de ledenlijst";

Overwegende dat krachtens artikel 1, eerste lid, van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend, een vereniging zonder winstoogmerk alleen rechtspersoonlijkheid geniet, indien zij aan de voorwaarden gesteld door die wet voldoet; dat volgens artikel 3 van de bewuste wet de vereniging rechtspersoonlijkheid bezit vanaf de dag waarop haar statuten, alsmede de identiteit van haar beheerders in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt zijn; dat evenwel

artikel 10 van dezelfde wet de verplichting oplegt om binnen de maand na de bekendmaking van de statuten op de griffie van de burgerlijke rechtbank een lijst neer te leggen van alle leden van de vereniging, alsmede, elk jaar, van de wijzigingen die zich met betrekking tot de leden hebben voorgedaan; dat, indien aan die vormvereisten niet voldaan is, zulk een vereniging zich tegenover derden niet op haar bestaan in rechte kan beroepen en derhalve niet als eiseres kan worden toegelaten; dat hieruit volgt dat in dat geval, en tenzij aan de vormvereiste voldaan is vóór het verstrijken van de termijn om beroep in te stellen, het beroep dat de vereniging bij de Raad van State heeft ingesteld tot nietigverklaring van een administratieve handeling niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat, zoals de bewuste verzoekende verenigingen erkennen, aan de voormelde vormvereisten pas op 8 augustus 1997 is voldaan, voor de eerste, en op 15 oktober 1997, voor de tweede, dit is in de loop van het geding en na het verstrijken van de termijn om beroep in te stellen; dat de beroepen van die verzoekende verenigingen derhalve niet-ontvankelijk zijn;

B. Beroep van de N.V. "EBRAFOR" (eerste verzoekschrift)

Overwegende dat de provincie Namen opwerpt dat het beroep niet-ontvankelijk is om reden dat de beslissing om namens de N.V. "EBRAFOR" bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring in te stellen, niet genomen is door het orgaan van die vennootschap dat bevoegd is om haar in rechte te vertegenwoordigen;

Overwegende dat de N.V. "EBRAFOR", als bijlage bij haar laatste memorie, een uittreksel uit de notulen van haar raad van bestuur overlegt, waaruit

blijkt dat op de vergadering van die raad van 6 juli 1995, gepreciseerd is dat "de opdracht van de heer André PIROTHON, gedelegeerd bestuurder, bevestigt is wat betreft het instellen bij de Raad van State van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing van de belastingverordeningen van de provincies Namen en Luxemburg voor het jaar 1995, welke beslissing door de raad van bestuur genomen is"; dat volgens die verzoekende partij "hieruit blijkt dat de gedelegeerd bestuurder, door de raadsman van de genoemde partij te mandateren, zich ertoe bepaald heeft een door de raad van bestuur genomen beslissing uit te voeren";

Overwegende dat naar luid van artikel 23 van de statuten van de N.V. "EBRAFOR" :

" De vennootschap voor alle handelingen of in rechte hetzij door twee bestuurders, hetzij door alle andere daartoe gemachtigde personen vertegenwoordigd wordt, overeenkomstig artikel achttien";

dat volgens dat artikel 18, tweede lid, de raad van bestuur "aan alle lasthebbers bijzondere bevoegdheden mag overdragen"; dat uit de voormelde notulen van de vergadering van 6 juli 1995, dat is de dag vóór die waarop het eerste beroep ingesteld is, blijkt dat de raad van bestuur besloten heeft een beroep tot nietigverklaring in te stellen, inzonderheid tegen het bestreden besluit, en de bevoegdheid heeft bekrachtigd die hij daartoe aan de gedelegeerd bestuurder had overgedragen; dat de laatstgenoemde dus aan de advocaat van de vennootschap onderrichtingen in die zin heeft kunnen geven; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

C. Ten aanzien van het tweede onderwerp van het eerste beroep.

Overwegende dat de tweede verwerende partij terecht opwerpt dat het beroep niet-ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen "de goedkeuringsbeslissing" van de Gewestminister van Binnenlandse Aangelegenheden; dat het immers niet gaat om een "goedkeuringsbeslissing" van de toezichthoudende overheid, maar om een kennisgeving waarbij de laatstgenoemde heeft medegedeeld dat ze oordeelde dat er geen aanleiding was om haar vernietigingsbevoegdheid uit te oefenen; dat tegen zulk een handeling geen beroep kan worden ingesteld;

III. Ten aanzien van de grond

Overwegende dat een middel, het eerste van de drie beroepen, ontleend wordt aan "schending van artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791 tot afschaffing van het gildewezen, van de bepalingen van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 en van de gewone wet tot hervorming der instellingen van 9 augustus 1980 en inzonderheid van artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals ze gewijzigd is bij de wet van 8 augustus 1988, van artikel 46 van de gewone wet tot hervorming der instellingen van 9 augustus 1980 en van artikel 170, § 3, van de Grondwet", doordat de bestreden verordeningen, voor het jaar 1995, "een belasting (invoeren) op de exploitatie van bossen, wouden en laanbeplantingen (...), zonder dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen verkocht hout en hout dat persoonlijk voor handels- of industriële doeleinden wordt geëxploiteerd door de eigenaars, bezitters, erfpachters, opstalhouders of vruchtgebruikers, (...) welke belasting vastgesteld is op 6 pct. van de handelswaarde van het hout dat in het jaar 1994 verwerkt is, met dien verstande dat in de verordening onder exploitatie van bossen, wouden en laanbeplantingen verstaan wordt, "iedere activiteit met betrekking tot het vellen van

hout op stam en het binnenhalen van windworp", onder "exploitant", "iedere natuurlijke of rechtspersoon die eigenaar is van de bossen of ze gekocht heeft met of zonder de grond met het oog op de exploitatie ervan en voor rekening van wie de activiteit uitgevoerd wordt" en, onder "handelswaarde", "de eventuele verkoopprijs of de gemiddelde normale koers van de exploitatieperiode, zonder dat de handelswaarde lager mag zijn dan die gemiddelde koers"", terwijl :

- artikel 170, § 3, van de Grondwet de fiscale autonomie van de provincies vastlegt, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen;
- uit de voormelde bijzondere en gewone wet, inzonderheid uit artikel 6, § 1, VI, van de genoemde bijzondere wet, blijkt dat de nieuwe structuur van de Staat berust op een economische en monetaire unie die een institutioneel kader impliceert, dat steunt op de geledingen van de Staat en gekenmerkt wordt door een eenheidsmarkt, die in de eerste plaats het vrije verkeer van goederen en productiefactoren tussen de genoemde geledingen impliceert, met inbegrip van de ondergeschikte besturen, doordat artikel 46 van de gewone wet van 9 augustus 1980 bepaalt dat de handelingen van die ondergeschikte besturen niet strijdig mogen zijn met de grondbepalingen die de structuur van de Staat regelen en, bijgevolg met de bepalingen van de voormelde wetten tot hervorming der instellingen;
- de vrijheid van handel en nijverheid eveneens gewaarborgd is door artikel 7 van het voornoemde decreet van 2-17 maart 1791, een vrijheid die, al is ze niet absoluut, niettemin verbonden blijft aan het vrije verkeer van goederen en diensten en niet aan zodanige beperkingen onderworpen mag zijn dat de economische en monetaire unie tussen de geledingen van de Staat in het gedrang gebracht wordt;

- uit de gezamenlijke lezing van de bewuste bepalingen volgt dat er afgeweken wordt van de fiscale autonomie van de provincies;
- in het onderhavige geval, ondanks de omschrijving die de provincieraad aan de omstreden belasting geeft, deze belasting "een verrichting of een feit tot grondslag heeft waarvan de uitvoering de verplichting meebrengt om de belasting te betalen", namelijk, niet een blijvende toestand - "doordat de bewuste exploitatie pas tot stand komt met behulp van opeenvolgende fictieve toestanden" - , maar het vellen van hout op stam of het binnenhalen van windworp, zodat het gaat om verrichtingen die uit de aard der zaak op zichzelf staande, zij het herhaalde, verrichtingen zijn, wat de verrichtingen van het aankopen van hout op stam noodzakelijkerwijs zijn, namelijk de aankoop van wat eens meubels zullen zijn, van verschillende eigenaars, en dat op zulk een verrichting, in het onderhavige geval, dus een verboden indirecte belasting geheven wordt, waarbij de omstandigheid dat ze jaarlijks ineens geïnd wordt, evenmin als het feit dat de verrichtingen van het voorgaande jaar pas het volgende jaar belast worden, de werkelijke aard van de belasting niet wijzigen, omdat het gewoon om wijzen van inning ervan gaat;
- de indirecte aard van de belasting nog bevestigd wordt door het feit dat ze berekend wordt op de verkoopprijs van het hout, rekening houdend met de gewonnen hoeveelheden, ze aangerekend wordt aan de koper die door het loutere kappen geacht wordt exploitant te zijn, geen rekening gehouden wordt met de fiscale draagkracht van de belastingplichtige en ze voelbaar is in het latere handelsverkeer, waar ze leidt tot een grote concurrentievervalsing en derhalve tot een aanzienlijke belemmering van het vrije verkeer en van de vrijheid van handel en

nijverheid, een belemmering die onverenigbaar is met de economische en monetaire unie, die door de voormelde bepalingen gewaarborgd is;

dat verzoeksters in de uiteenzetting van het middel nog opmerken dat de Raad van State in verscheidene arresten een provinciebelasting op verrichtingen van waterwinning die steeds herhaald worden, als een directe belasting beschouwd heeft, omdat die waterwinning blijvende installaties vergt die gevestigd zijn op het grondgebied van de provincie en omdat die belasting berekend wordt op een bedrag dat varieert naargelang van de gewonnen hoeveelheden, kenmerken die de hier omstreden belasting geenszins vertoont aangezien aan de bewuste voorwaarde van een blijvende toestand alleen voldaan is als er sprake is van opeenvolgende fictieve toestanden, namelijk de voornoemde omschrijvingen van de noties exploitatie en exploitant, die aantonen dat het belastbaar feit niet de uitoefening van een beroep is, maar het vellen van hout of het binnenhalen van windworp; dat verzoeksters er bovendien op wijzen dat de bestreden belastingverordening bepaalt dat de belasting vastgesteld wordt op 6 pct. van de waarde van het hout op stam of van de windworp, wat duidelijk aantoonst dat het de verrichting van het vellen of van het binnenhalen van windworp is die belast wordt, zelfs indien de hoeveelheid hout die het voorgaande jaar geveld of binnengehaald is als basis genomen wordt en de belasting berekend wordt op de eventuele verkoopprijs, aangezien de normale gemiddelde koers in aanmerking genomen wordt als er niet verkocht wordt; dat verzoeksters nog opmerken dat, al heeft de Raad van State in arrest nr. 18.974 van 11 mei 1978 geoordeeld dat, na de opheffing van artikel 82 van de provinciewet bij de wet van 27 mei 1975, op de bevoegdheid van de provincieraden geen andere beperkingen stonden dan de verbodsbepalingen die voortvloeiden uit formele wetsbepalingen, zodanig dat noch artikel 1, § 1, van de wet van 18 juli 1860

houdende afschaffing der gemeenteoctrooien, noch artikel 2, 15°, van de genoemde wet van 27 mei 1975, noch artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791 zulk een verbod bevatten, de voornoemde bepalingen van de wet tot hervorming der instellingen die sindsdien tot stand gekomen zijn, beperkingen vastleggen op de fiscale autonomie van de provincies, welke beperkingen het Arbitragehof in zijn arresten nrs. 32/91 van 14 november 1991 en 7/95 van 2 februari 1995 toepasselijk heeft verklaard wanneer een van de geledingen van de Staat maatregelen beoogt te nemen die het vrije verkeer van goederen en van productiefactoren tussen die geledingen kunnen belemmeren en de concurrentie kunnen vervalsen; dat volgens verzoeksters die rechtspraak van het Arbitragehof die betrekking heeft op de door de gemeenschappen en gewesten genomen maatregelen, ook van toepassing is op de maatregelen die uitgaan van de ondergeschikte besturen, met name de provincies, aangezien artikel 46 van de gewone wet tot hervorming der instellingen een verbod oplegt op enige strijdigheid tussen de handelingen van de lokale besturen en de maatregelen van de deelentiteiten; dat ze nog opmerken dat gesteld dat de omstreden belasting moet worden beschouwd - wat in casu niet het geval is - als een directe belasting, ze in ieder geval concurrentievervalsing veroorzaakt ten opzichte van de situatie die in andere provincies van het Rijk bestaat;

Overwegende dat de Provincie Namen antwoordt dat volgens de door verzoeksters voorgestelde opvatting de fiscale autonomie van de provincies ter zijde wordt geschoven en de aard van de omstreden belasting miskend wordt; dat ze erop wijst dat een directe belasting een belasting is die geheven wordt op een blijvende toestand waarin de belastingplichtige zich bevindt; dat ze opmerkt dat de omstreden belasting jaarlijks geïnd wordt, dat ze geheven wordt op de

exploitatie van bossen, wouden en laanbeplantingen in de vorm van kappingen van hout op stam of van binnenhalen van windworp, en dit in opdracht van de exploitant, wie ook, en voor wiens rekening die activiteit uitgeoefend wordt, zodat het belastbaar feit duidelijk een blijvende toestand is; dat ze, wat de belastinggrondslag betreft, onderstreept dat die grondslag gevormd wordt door de hoeveelheden hout die in de loop van het voorgaande jaar geveld of binnengehaald zijn, gerekend aan hun marktwaarde; dat ze nog opmerkt dat de belasting niet na elke exploitatieverrichting geheven wordt, maar op het geheel van alle tijdens het voorgaande jaar uitgevoerde verrichtingen, op basis van een jaarlijkse aangifte en na inkohiering; dat het volgens haar in werkelijkheid gaat om een belasting die geheven wordt op de uitoefening van een beroep, namelijk om een belasting op een situatie die uit de aard der zaak blijvend is; dat ze eruit besluit dat de bewuste belasting duidelijk een directe belasting is en geen octrooi of een belasting op de omzet zoals de B.T.W. zou kunnen zijn; dat ze voorts betoogt dat die directe belasting geen concurrentievervalsing veroorzaakt, omdat alle Waalse provincies een gelijksoortige belasting heffen; dat er volgens haar in ieder geval niet mag worden aangenomen dat de omstreden belasting de economische en monetaire unie van de Staat in het gedrang brengt, omdat het geenszins gaat om een intern douanerecht, noch om een belasting met hetzelfde effect; dat ze in dit verband onderstreept dat als de redenering van verzoeksters gevolgd wordt, alle provinciebelastingen afgekeurd worden ondanks de provinciale autonomie; dat ze erkent dat die redenering zou kunnen worden gevolgd indien de heffing buitensporig hoog was, maar er tevens op wijst dat de toezichthoudende overheid in dat geval zich zou dienen uit te spreken over zulk een schending van het algemeen belang, en niet de Raad van State;

Overwegende dat verzoeksters in hun wederantwoord en in hun laatste memories in verband met de aard van de omstreden belasting opmerken dat ze de "exploitant" treft en dat die term omschreven wordt als "elke natuurlijke of rechtspersoon, die eigenaar is van de bossen of ze gekocht heeft met of zonder de grond met het oog op de exploitatie ervan, en voor rekening van wie de activiteit uitgevoerd wordt", namelijk "het vellen van hout op stam en het binnenhalen van windworp"; dat ze eruit besluiten dat elke kapping van hout of elk binnenhalen van windworp belast wordt, waarbij elk van die activiteiten een nieuwe verrichting is die uitgevoerd wordt op een andere plaats dan de vorige, met materieel dat niet blijvend is en varieert naargelang van de omstandigheden; dat ze erop laten volgen dat de belasting verschuldigd is ongeacht de beroepsactiviteit, zodat de uitoefening van een beroep geenszins het belastbaar feit is; dat ze voorts onderstrepen dat verwijzen naar de handelswaarde of verkoopswaarde voor de inning van een recht alleen kan wanneer het gaat om indirecte belastingen, omdat hiertoe een afzonderlijke, op een bepaald ogenblik uitgevoerde, verrichting vereist is; dat dezelfde verzoeksters, wat betreft de belemmering van de vrijheid van handel en nijverheid en van de economische en monetaire unie van België die de omstreden belasting volgens hen betekent, opmerken dat een belastingheffing niet discriminerend mag zijn, noch zodanig hoog mag zijn dat ze buiten verhouding zou staan tot die vrijheid en concurrentievervalsens zou werken; dat dit volgens hen het geval is met de omstreden belasting, daar :

- uit een verslag van "Infotrade" over de N.V. "EBRAFOR", derde verzoekende partij, blijkt dat de winstmarge van die vennootschap 0,28 pct. bedraagt, zodat, indien de omstreden belasting op haar zou worden toegepast, die marge noodzakelijkerwijs negatief zou zijn;

- de houtsector economische moeilijkheden ondervindt
 - onder meer wegens de agressieve concurrentie van de landen uit Oost-Europa - zodanig dat de belasting de vrijheid van handel en nijverheid in die sector in het gedrang zou kunnen brengen, wat de Provincie Namen zelf toegegeven heeft, door de opheffing van de omstreden belasting, "wegens de rampzalige economische toestand" van het bosbedrijf in de provincie, en wat de provincieraad van Luik vanaf 1995 ook toegegeven heeft, door die belasting af te schaffen;
- er bij de beoordeling van de werkelijke weerslag van de concurrentievervalsing waartoe de omstreden belasting leidt, rekening mee dient te worden gehouden dat die belasting "nooit ingevorderd wordt wanneer de belastingplichtige vreemdeling is (er bestaat geen internationale verplichting)"; uit een document van de Inspectie van Financiën betreffende de verdeling van de in het Waals Gewest ingekohierde belastingen volgens de oorsprong van de belastingplichtigen, blijkt evenwel dat één enkele Duitse belastingplichtige ingekohierd is, terwijl uit de resultaten van de grootste in "Echo des bois" gepubliceerde openbare aanbestedingen blijkt dat in de loop van het laatste kwartaal van 1994 en van het jaar 1995 zes grote Duitse exploitanten aanzienlijke toegewezen percelen gekocht hebben; die situatie is aangeklaagd tijdens de vergadering van de Hoge Bosraad van 10 december 1997 en door de burgemeester van Vielsalm bevestigd; volgens verzoeksters leidt die situatie tot een ernstige concurrentievervalsing, aangezien vaststaat dat de winstmarge van een onderneming die geacht wordt te behoren bij de beste ondernemingen slechts 0,28 pct. bedraagt;
- noch in Waals-Brabant, noch in Vlaanderen een soortgelijke belasting geheven wordt; er rekening

mee houdend dat ze in andere provincies afgeschaft is, wordt 60 pct. van de beboste oppervlakte van het land momenteel dus niet belast;

Overwegende dat de Provincie Namen in haar laatste memories betoogt dat het geheel van de gegevens waarop ze reeds gewezen heeft - de belasting wordt geheven op de exploitatie van bossen, wouden en laanbeplantingen; die exploitatie vormt het belastbaar feit; diezelfde belasting wordt jaarlijks geheven op basis van een aangifte en na een jaarlijkse inkohiering; de belastbare grondslag is de hoeveelheid in de loop van het voorgaande jaar gevelde of binnengehaalde bomen, met dien verstande dat de belasting krachtens artikel 2 van de verordening "niet afzonderlijk, per houtkapping of inhaling van windworp, berekend wordt, maar op basis van het geheel van alle verrichtingen die (...) uitgevoerd zijn gedurende het jaar dat voorafgaat (...)" - aantoonst dat het om een directe belasting gaat die zeer verschillend is van die welke het Hof van Cassatie in zijn voormeld arrest van 10 november 1994 onwettig geacht heeft omdat ze een indirecte belasting is, namelijk een verboden octrooi; dat ze aangeeft dat "ongeacht trouwens de aard ervan (...), de heffing geenszins de vrijheid van handel en de vrije concurrentie belemmert", evenmin als de Belgische economische en monetaire unie, daar die vrijheid niet absoluut is; dat immers het decreet Allarde van 2-17 maart 1791, dat het gildewezen afschaft en de vrijheid van handel en van beroep, kunst of ambacht vastlegt, onverminderd de mogelijkheid om zich een patent aan te schaffen, enerzijds gewoon een wet is die de federale wetgever vrij kan wijzigen of beperken, wat hij heeft gedaan met talrijke economische regelgevingen, en anderzijds aan de vrijheid waarin ze voorziet geen enkele belastingvrijstelling koppelt, en zelfs uitdrukkelijk patentrechten of analoge rechten toestaat

die door de provincies en gemeenten kunnen worden opgelegd; dat hieruit volgens haar volgt dat alleen lokale belastingen met een prohibitief tarief, dat de uitoefening van een economische activiteit belemmert, afbreuk zouden kunnen doen aan de uitoefening van zulk een activiteit en door de toezichthoudende overheid kunnen worden afgekeurd; dat de genoemde verwerende partij betoogt dat de omstreden belasting geenszins prohibitief of buitensporig is; dat ze in dit opzicht opmerkt dat de Raad van State het er mee eens is dat een belasting die een verhoging met 30 pct. van de kostprijs meebrengt niet prohibitief is (arresten 11.609, 14.503, 15.749 en 18.557) en eveneens geoordeeld heeft dat de directe gemeentebelasting die verschuldigd is door de exploitant van een plaats waarvan de ondergrond gebruikt wordt voor het opslaan van gasvormige brandstoffen voor commerciële doeleinden niet in strijd is met het beginsel van vrijheid van handel en nijverheid, doordat die belasting geheven wordt op de uitoefening van een beroep, ongeacht de voordelen die die exploitant hieruit haalt (arrest 46.049 van 31 augustus 1994); dat ze onderstreept dat de ondernemingen van de houtsector bijna voortdurend in een moeilijke situatie verkeren en dat de oorzaak hiervan niet ligt in de omstreden belasting waarvan de weerslag op de financiële situatie van die ondernemingen "gerelativeerd" moet worden, aangezien die belasting fiscaal aftrekbaar is; dat ze nog opmerkt dat het onjuist is te beweren dat de Duitse exploitanten aan de belasting zouden ontsnappen en dat de Raad van State zich overigens alleen over de wettigheid ervan dient uit te spreken, en niet over het vestigen en het invorderen ervan; dat ze voorts opmerkt dat de omstreden belasting vanaf het aanslagjaar 1998 afgeschaft is, niet omdat ze de vrijheid van handel en nijverheid zou hebben belemmerd, maar wegens de achteruitgang in de sector ten gevolge van de zware stormen en van de agressieve concurrentie van de landen

uit Oost-Europa, die enerzijds hebben geleid tot een aanzienlijke inkomensderving en anderzijds tot een vermindering van de handelswaarde van hout; dat, wat de inachtneming van de economische en monetaire unie betreft, de genoemde verwerende partij opnieuw onderstreept dat de omstreden belasting niet kan worden gelijkgesteld met een intern douanerecht, aangezien ze geenszins geheven wordt op het vervoer of de uitvoer van hout dat geëxploiteerd wordt op het grondgebied van de provincie naar een andere provincie of een andere streek van het land; dat ze eraan herinnert dat die belasting geheven wordt op de exploitatie van bossen en wouden en jaarlijks geïnd wordt, en niet na elke exploitatieverrichting; dat ze nog aangeeft dat zulk een belasting ook in andere provincies geheven wordt; dat volgens haar het betoog van verzoeksters erop neerkomt dat het bestaan van de economische en monetaire unie een volledige harmonisering van de provinciebelastingen impliceert en dat hieruit zou volgen dat het gegeven dat zulk een belasting niet in een andere provincie wordt geheven waar bossen geëxploiteerd worden, een inbreuk op de basisbeginselen van de economische en monetaire unie zou vormen, terwijl zulk een unie geenszins die harmonisering inhoudt, die harmonisering "niet in het geding is wat de directe belastingen betreft" en in strijd zou zijn met het grondwettelijke beginsel van de fiscale autonomie van de provincies en gemeenten en, op Europees niveau, met de soevereiniteit van de Lid-Staten wat hun fiscaal beleid betreft;

Overwegende dat krachtens de artikelen 41 en 162, tweede lid, 3°, van de Grondwet de uitsluitend provinciale belangen geregeld worden door de provincieraden volgens de beginselen bij de Grondwet vastgesteld; dat naar luid van artikel 170, § 3, eerste en tweede lid, van de Grondwet :

" (...) geen last of belasting (...) door de provincie (kan) worden ingevoerd dan door een beslissing van haar raad.
De wet bepaalt ten aanzien van de in het eerste lid bedoelde belastingen, de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt";

dat uit die bepalingen volgt dat de aan de provincies toegekende fiscale autonomie niet absoluut is; dat die autonomie bij wet beperkt kan worden;

Overwegende dat, benevens de beperking waarin artikel 16 van de gewone wet tot hervorming der instellingen van 9 augustus 1980 voorziet, namelijk het verbod voor de provincies om belastingen te vestigen of te heffen nadat bij wet ter vervanging van hun belastingen andere inkomensbronnen gecreëerd zullen zijn, kunnen zulke grenzen inzonderheid afgeleid worden uit verschillende wetsbepalingen die enerzijds de vrijheid van handel en nijverheid en anderzijds de economische unie van de Staat vastgelegd hebben, om meer bepaald het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitalen te garanderen; dat artikel 7 van het decreet van 2-17 maart 1791 bepaalt dat het eenieder vrijstaat, naar goeddunken, elke handel te drijven of elk beroep, bedrijf of ambacht uit te oefenen; dat artikel 6, § 1, VI, tweede lid, 2°, tweede lid, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 de gewesten verplicht tot inachtneming "van de beginselen van het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitalen en van de vrijheid van handel en nijverheid", alsook "van het algemeen normatief kader van de economische unie (...), zoals vastgesteld door of krachtens de wet (...)"; dat uit die beginselen volgt dat elke geleding van de Staat, met inbegrip van de provincies, zelfs op fiscaal gebied, afzonderlijk geen maatregelen mag treffen die een belemmering zouden vormen voor het vrije verkeer van bepaalde goederen, concurrentievervalsend zouden werken

en daardoor de vrijheid van handel en nijverheid zouden belemmeren, inzonderheid wanneer het verbruik van producten en de commercialisering ervan hierdoor onderworpen zouden worden aan onderscheiden voorwaarden volgens het gewest waarin zij te koop worden aangeboden;

Overwegende dat, al houden die beginselen geen fiscale neutraliteit in met het oog op een perfecte economische integratie, doordat aan elke entiteit een eigen fiscale bevoegdheid toegekend is, en al dient derhalve te worden gezocht naar een evenwicht tussen het behoud van de economische en monetaire unie van de Staat, de inachtneming van de vrijheid van handel en nijverheid en de bewuste fiscale autonomie, zowel inzake directe belastingen als inzake indirecte belastingen, toch zijn die belastingen, wanneer ze in de vorm van "octrooien" geheven worden, door de wetgever verboden; dat de wet van 18 juli 1860 immers bepaalt dat de indirecte gemeentebelastingen die bekend staan onder de benaming octrooirechten afgeschaft worden en niet meer opnieuw mogen worden ingevoerd; dat die bepaling inderdaad alleen betrekking heeft op de gemeentebelastingen; dat evenwel artikel 82 van de provinciewet van 30 april 1836, dat bepaalt dat de provincieraad "zorgt dat er aan de in-, uit- en doorvoer der eet- en koopwaren geen andere beperkingen worden gesteld dan die welke krachtens de wetten zijn vastgesteld", eenstemmig is uitgelegd als een, ook voor de provincies geldend, verbod om octrooien te heffen, belastingen die ze overigens nooit geheven hadden; dat die bepaling weliswaar opgeheven is bij de wet van 27 mei 1975 tot aanpassing van de Franse tekst van de gemeentewet en de provinciewet aan het vigerende recht en tot invoering van de Nederlandse tekst van de gemeentewet, de provinciewet en de wet van 1 juli 1860 tot wijziging van de provinciewet en de gemeentewet wat de eed betreft; dat evenwel uit de parlementaire

voorbereiding van die wet, inzonderheid uit het advies van de Raad van State, blijkt dat die opheffing gewettigd was door de overbodigheid van de bepaling wegens het behoud van het beginsel van vrijheid van handel waarin het decreet van 2-17 maart 1791 reeds voorzag en door het opheffen en verbieden van de octrooirechten in 1860; dat de opheffing van die bepaling dus niet tot gevolg kan hebben gehad dat voor de provincies het recht werd ingesteld om octrooien te heffen waarvan de wetgever in 1860 geoordeeld had dat ze principieel in strijd waren met die vrijheid van handel en "belangen (schiepen) die tegengesteld waren aan die van de rest van het Koninkrijk, (aanleiding gaven tot) een tarievenoorlog, een latente oorlog, die echter uiterst schadelijk was voor het behoud van de nationale eenheid"; dat derhalve dient te worden aangenomen dat de octrooien, algemeen gezien, formeel verboden zijn door de wetgever, en bijgevolg zowel voor de provincies als voor de gemeenten, des te meer daar de economische unie, die in de eerste plaats het vrije verkeer van goederen en productiefactoren tussen de geledingen van de Staat impliceert, in 1980 door de bijzondere wetgever opnieuw bevestigd is;

Overwegende dat een octrooi zich laat definiëren als een indirecte verbruiksbelasting die geheven wordt op het product dat verbruikt wordt en die aldus gevoegd wordt bij de prijs ervan, alvorens dat product uiteindelijk bij de gebruiker terechtkomt; dat het kenmerk van een octrooi is dat het op het product zelf geheven wordt;

Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 18 juli 1860, alsmede uit de handelingen ter voorbereiding van het koninklijk besluit van 2 augustus 1860 betreffende het bedrag van de inkomsten van 1859 en de vergoeding voor wachtloon

van het personeel ten gevolge van de afschaffing van de octrooien, dat aan de voornoemde wet uitvoering gegeven heeft, blijkt dat niet alleen douanerechten of soortgelijke rechten, maar ook de rechten "op de vervaardiging of de ontginning van bepaalde producten binnen de gemeente, tot de verboden octrooirechten moeten worden gerekend"; dat dit noodzakelijkerwijs het geval is met een belasting die geheven wordt op het vellen van bomen of op het binnenhalen van windworp, naar het voorbeeld van de belastingen die geheven worden op elk ander bodemproduct, waarbij zulk een belasting aldus geheven wordt op een lokaal product, met uitsluiting van de niet-lokale producten van dezelfde aard; dat zulk een belasting, die noodzakelijkerwijs het vrije verkeer van het product buiten de provincie belemmert, door de wetgever verboden is;

Overwegende dat in het onderhavige geval, ondanks de kwalificatie "jaarlijkse directe belasting op de exploitatie van boskappingen in de bossen, wouden en beplantingen", de omstreden belasting alleen kan worden beschouwd als een verkapt octrooi, zoals het net omschreven is; dat, al wordt ze geheven "op de exploitatie", die exploitatie opgevat wordt als "iedere activiteit met betrekking tot het vellen van hout op stam en het binnenhalen van windworp" en als grondslag heeft de waarde van "de hoeveelheid hout die bij die gelegenheid gekapt of binnengehaald is"; dat de aldus omschreven exploitatie "geacht wordt plaats te grijpen op de plaats waar de geëxploiteerde bossen zich bevinden"; dat het dus duidelijk gaat om een indirecte belasting op het vellen of binnenhalen van hout, en dus om een octrooi dat op een bodemproduct geheven wordt;

Overwegende dat het gegeven dat de belasting berekend wordt op de waarde van het hout dat binnengehaald is in de loop van het voorgaande jaar

alleen een wijze van inning is die aan die belasting niet de aard van indirecte belasting ontnemt, doordat ze ten slotte verschuldigd is wegens het vellen of binnenhalen en berekend wordt op de waarde van het gevelde of binnengehaalde hout, zoals in artikel 3 van de bestreden verordening aangegeven wordt;

Overwegende dat de belasting evenmin kan worden beschouwd als een directe belasting die geheven wordt op de uitoefening van een beroep en dus op een blijvende toestand; dat ze immers, volgens artikel 1, eerste en derde lid, van de bestreden verordeningen, verschuldigd is door iedere private of publiekrechtelijke persoon, ongeacht zijn hoedanigheid, die als particulier persoon of als commerciële of industriële onderneming de omschreven exploitatie verricht, namelijk het vellen van hout op stam of het binnenhalen van windworp, en dit zonder dat de aldus omschreven exploitant gebruik maakt van vaste installaties; dat het product bovendien belast wordt zonder dat het verkocht hoeft te worden, aangezien de belasting volgens artikel 2 berekend wordt op de handelswaarde ervan, welke waarde de verkoopprijs is als het verkocht is of de prijs van de normale gemiddelde koers als het niet verkocht is; dat de belasting dan ook verschuldigd is, zelfs indien het vellen van hout op stam en het binnenhalen van windworp slechts occasioneel of onregelmatig geschieden, inzonderheid wanneer de belastingschuldige normaal niet het beroep van bosbouwer uitoefent; dat met de bestreden verordeningen dus duidelijk beoogd wordt een belasting te heffen op het vellen en binnenhalen van hout, los van de uitoefening van een beroep, en die verordeningen een indirecte belasting invoeren, namelijk een verboden octrooi, zoals het hierboven omschreven is;

Overwegende dat het middel gegrond is; dat er geen grond is om de overige middelen van het verzoekschrift te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken met de nummers A. 64.412/VI-14.339, A. 68.530/VI-13.180 en A. 74.093/VI-13.832 worden samengevoegd.

Artikel 2.

Vernietigd worden de besluiten van 10 februari 1995, 13 oktober 1995 en 5 november 1996 van de provincieraad van Namen, waarbij respectievelijk voor de jaren 1995, 1996 en 1997 belastingverordeningen worden aangenomen tot invoering van een provinciebelasting op de exploitatie van bossen, wouden en laanbeplantingen.

Artikel 3.

De beroepen worden voor het overige verworpen.

Artikel 4.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als de vernietigde verordeningen.

Artikel 5.

De kosten, bepaald op 53.000 frank, komen ten laste van de eerste verwerende partij ten belope van 23.000 frank en ten laste van elk van de verzoekende verenigingen zonder winstoogmerk "Nationale Federatie der zagerijen" en "FEDEMAR" ten belope van 15.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzing van de VIe kamer, op achtentwintig
oktober achtennegentig door :

de HH. CLOSSET,	kamervoorzitter,
HANSE,	staatsraad,
LEWALLE,	staatsraad,
HARMEL,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.